

Άλλο η κρίση κι' άλλο η κατάκριση!

Ορθοδοξία / Σοφία και Λόγος

Άγιος Βασίλειος ο Μέγας

«Επειδή ο Κύριος άλλοτε μεν λέει: «Μη κατακρίνετε και δεν θα κατακριθείτε από το Θεό», άλλοτε δε προστάζει να κρίνουμε δίκαια «Μη κρίνετε κατ' όψιν, αλλά την δικαίαν κρίσιν κρίνετε» (Ιω. 7,24), συνάγεται ότι δεν απαγορεύεται εξολοκλήρου να κρίνουμε, αλλά διδασκόμαστε ότι η μία κρίση από την άλλη είναι διαφορετική.

Ο Απόστολος Παύλος μάς έδειξε καθαρά σε ποιές περιπτώσεις πρέπει να κρίνουμε και σε ποιές όχι.

Γιατί ως προς εκείνα μεν που ανήκουν στη διάκριση του καθενός και δεν διατάσσονται από τη Γραφή είπε: «Συ λοιπόν γιατί κατακρίνεις τον αδελφό σου;» (Ρωμ. 14,10), και «Ας μην κατακρίνουμε πλέον ο ένας τον άλλον» (Ρωμ. 14,13).

Ως προς εκείνα δε που δυσαρεστούν τον Θεό, καταδίκασε εκείνους που δεν κρίνουν και ο ίδιος διατύπωσε την κρίση του με τα εξής λόγια: «Εγώ πάντως, απών σωματικά, παρών όμως πνευματικά, έχω ήδη, με την εξουσία που δίνει ο Κύριός μας Ιησούς, καταδικάσει σαν να ήμουν παρών αυτόν που διέπραξε μια τέτοια ασχήμια. Αφού, λοιπόν, συναχτεί η εκκλησία, στην οποία θα μετέχω και εγώ πνευματικά, να παραδοθεί, με τη δύναμη του Κυρίου μας Ιησού, ο άνθρωπος αυτός στο σατανά για το σωματικό του αφανισμό, έτσι ώστε να σωθεί το πνεύμα του την ημέρα του Κυρίου Ιησού» (Α΄ Κορ. 5,3-5).

Συνεπώς, αν κάτι ανήκει στη δική μας διάκριση ή είναι αμφίβολο, δεν πρέπει να κρίνουμε γι' αυτό τον αδελφό, σύμφωνα με το λόγο του Αποστόλου Παύλου που αναφέρεται σ' εκείνα που αγνοούμε: «Ωστε μη σπεύδετε να κάνετε κρίσεις πρόωρα, ωσότου έλθει ο Κύριος. Εκείνος θα ρίξει φως σε ό,τι είναι κρυμμένο στο σκοτάδι και θα φανερώσει τις προθέσεις των καρδιών» (Α΄ Κορ.4,5).

Είναι δε απαραίτητη ανάγκη να υπερασπιζόμαστε τα δικαιώματα του Θεού, για να μη δεχθεί μαζί με τον ένοχο κι' εκείνος που σιωπά (και δεν διαμαρτύρεται) την οργή του Θεού, εκτός εάν, επειδή πράττει τα ίδια με τον κατηγορούμενο, δεν έχει παρρησία να κρίνει τον αδελφό του (τον πλη-σίον), ακούοντας τον Κύριο που λέει: «Βγάλε πρώτα το δοκάρι από το μάτι σου και τότε θα δεις καθαρά, ώστε να βγάλεις (με προσοχή και αγάπη) το αχυράκι από το μάτι του αδελφού σου» (Ματθ. 7,5).

«Σε δύο περιπτώσεις κατά τη γνώμη μου, επιτρέπεται να πούμε κάτι κακό για κάποιον: Όταν υπάρχει ανάγκη να συσκεφτεί κανείς με άλλους πεπειραμένους πώς θα διορθωθεί εκείνος που αμάρτησε, κι' όταν χρειαστεί να προφυλάξουμε εκείνους που από άγνοια μπορούν πολλές φορές να συναναστραφούν με κάποιον κακό, σαν να ήταν καλός. Γιατί ο Απόστολος Παύλος παράγγειλε να μη συναναστρέφεται κανείς με ανθρώ-πους τέτοιου είδους (Β Θεσ. 3,14), για να μη δεχθεί κάποτε αγχόνη στην ψυχή του.

Δηλαδή να κάνουμε αυτό που βρίσκουμε ακριβώς ό,τι έκανε ο ίδιος Απόστολος γράφοντας στον Τιμόθεο: «Αλέξανδρος ο χαλκουργός, μου προξένησε πολλά κακά. Απ' αυτόν να φυλάγεσαι και συ, γιατί εναντιώθηκε πολύ στο κήρυγμά μου» (Β' Τιμ. 4,14).

Εάν λοιπόν δεν υπάρχει τέτοια ανάγκη, σαν την παραπάνω, εκείνος που κατακρίνει με σκοπό να συκοφαντήσει και να διασύρει, είναι επικριτής, ακόμη κι' όταν είναι αληθινό αυτό που λέει».

(«Όροι κατ' επιτομήν, κατ' ερώτησιν και απόκρισιν» Ε.Π.Ε τ. 9ος)

<http://bit.ly/2DPwr1x>